

Storm.

Toen we ons schoolpaleis betrokken, ons heerlijk, hoog schoolgebouw, gelegen ver van de laatste huizen der buitenwijken, gedragen boven den wijden, zonnigen omirek door een hoogen dijk — toen leek het ons een schoone droom, waaruit we spoedig zouden ontwaken, ontwaken en weer terug zijn in de lange, dompige, donkere houten keet.

Die eerste ochtend! 't Was er een van den herfst. De weilanden lagen onder een dikken deken van donzen mist. De zon straalde vrij en frank, ongesluierd. Ze maakte van den mist een schitterend weefsel, neergedaald op de groene weiden.

De boomtoppen verhieven zich uit den nevelaag. En als je dan lang keek op dit tooverachtige, dan leek 't of de mist een meer was, een meer van dichte zilverschijnende vloeistof, waarop wonder eilanden dreven, droomeilanden op een droomzee.

Dit alles zagen we met onze kinderen op dien eersten ochtend — en 't leven leek ons louter vreugde en genot. Iederen ochtend zouden we hier

terug mogen komen, en mogen gaan werken, nadat we zoo gebaad hadden in de pure lucht, den zuiveren zonneschijn. En als we gewerkt hadden, dan zou 't ons weer opwachten, zonneschijn en lucht en onmetelijke wijde.

Hoe heb ik 't lief gekregen, dit schoolpaleis, gedragen boven de groene vlakten, gelegen in wijde en zon!

Later — toen ik naar de stad teruggedreven werd, naar een school als zoovele anderen, waar men een afgestukje blauw ziet uit 't raam, toen is 't me vaak te moede geweest, alsof ik me te pletter zou loopen tegen de muren. En als ik dan mijn leerlingen de vrijheid schonk, en ze tien minuten liet wandelen in een nauwe open gang, dan kreeg ik een gevoel als een gevangen vogel.

Vaak, in de tijden, dat ik vrij was, en zij daar in het schoolpaleis, mijn oude kameraden, *niet* — dan zwierf ik rondom het hooge gebouw, dat nu zoo ganschelijk verlaten lag te midden der weilanden, en geleund tegen den schoolmuur, zoodat 't bezige geroesemoes, waarin ik iedere klank kende, tot me doordrong, genoot ik weer van de vrijheid der wijde vlakke en baadde

me weer in zonneschijn en pure lucht.

Ja — heerlijk, genotvol was het gaan naar, het wandelen voor, het zijn in de nieuwe school, heerlijk en genotvol op de mooie-weersdagen.

Maar — maar — bij 't leelijke weer!

Dit was de schatting, die we moesten betalen bij zooveel heerlijks — we moesten ook bij slecht weer naar het hooge gebouw, te midden der weilanden.

We zeiden in dat najaar tegen elkander: „hoe zou 't hier wel van den winter zijn, bij storm?”

En op een dag in November, toen hebben we geleerd, hoe 't bij storm was. Dat zal ik nooit vergeten.

Ik heb den storm lief. Mij persoonlijk leek het dus een voorrecht, zoo kennis te kunnen maken met den Geweldige.

Maar onze kinderen, onze arme kinderen. En diegenen van 't personeel, die niet zoo heelemaal van ijzer en staal waren.

Toen ik 's morgens om zeven uur, zowat de huiskamer binnenkwam, om te ontbijten, gierde de wind, loeide door den schoorsteen en joeg regen

450

en hagel kletterend tegen de ruiten. „Nou,” zei onze meid. „'t is hondenweer. 't Zal me benieuwen, hoe u daar bij die school komt.”

't Benieuwde me, hoe 't eruit zou zien, 't landschap, dat ik nu nog alleen maar in zon en kalmte kende.

Ik sloeg mijn cape om, zette een bontmuts op, drukte mijn boterhamblikje en mijn pak boeken stijf tegen me aan en liep met vlugge schreden de straten door, hakend naar den strijd met den storm, die me op 't open veld wachtte.

Ik begon de buitenwijken te naderen. De kracht van den wind verdubbelde reeds hier; en ik was nog op een kwartier afstand van 't laatste huis.

Nu eens me tegenhoudend als een veerkrachtige muur, dan weer me voortdrijvend in draf, speelde de storm zijn spel met me. Een klein meisje uit een lagere klasse riep met een klagelijk stemmetje: „Juffrouw, mag ik bij U komen?” en toen ik van ja had geknikt, verliet ze snel de deur van haar moeders huisje en klemde zich aan me vast.

De regen viel neer in schuine rich-

ting me blind slaande nu en dan — met gesloten oogen snelde ik dan voort, in stormpas, terwijl naast me de klompjes klepperden.

Eindelijk hadden we 't laatste huis der stad bereikt. Even bleven we rusten tegen den muur — en toen waagden we ons in 't vrije. Eén, twee, drie — in Godsnaam!

Van alle kanten perste de luchtstroom ons. Voetje voor voetje betwistten we den storm zijn grondgebied. Nu en dan lichtte ik even 't hoofd op om te zien, hoever we nog van den tuinmuur waren, die ons school wijd omsloot.

We behielden de overhand — maar toen we op twee passen afstand van den muur stonden, steeg de storm tot zulk een ongekende hevigheid, dat we met kracht tegen den muur werden geworpen en gewoonweg enkele seconden van bezinningeloosheid volgden.

Zulk een gewaarwording heb ik nooit meer gehad. Alle waarneming, alle gevoel, alle weten loste zich op in geluid. Ik deed niets dan hooren, die vreemde seconden lang; niets dan hooren 't gebulder, gedonder, gegier van den storm, 't luide schreien en

om hulproepen van 't kleine kind, dat aan me vastgeklemd was, 't donderend neerstorten van steenen.

Ik meende, dat de gansche school instortte, dat zeker de hooge muur op ons zou neerkomen. En toch werden we zóó geperst er tegenaan, dat we er geen centimeter vandaan konden komen, zelfs niet om ons leven te redden.

Eindelijk liet de kracht van den wind af, en kon een gedaante, die op eenigen afstand van ons ook tegen den muur was geworpen, op ons toekomen. Het was een der onderwijzers en hij schreeuwde me tegen: „Ga je mee, kinderen redden?”

„Wacht even!” riep ik. „Eerst dit kind!”

Ik duwde het kleine meisje mijn boeken en boterhamblikje in de handen, bracht ze toen langs den muur bij mijn collega, en hij transporteerde haar tot in de poort.

Toen kwam hij naar me toe en volmoed me krachtiger voelend, nu ik mijn handen vrij had, ging ik met hem terug, verlieten we de beschutting van den muur.

Eenige meters vorderden we tame-

451

lijk makkelijk. Maar toen opeens steeg de storm weder tot een hoogtepunt.

Nu was de muur er niet meer om tegenaan geworpen te worden, maar de storm wierp me toch — ik voelde even geen grond meer.

Voor me kwam een jongen aan, naar wien ik de handen reeds had uitgestoken om hem te grijpen en mee terug te nemen. Nu was ik echter geheel machteloos. Mijn handen, nog grijpend vooruit, werd ik gejaagd naar den kant van den dijk. Daar beneden lag een weiland, dat een moeras was geworden. De jongen viel voor mijn oogen van den hoogen kant in het water, en ik waagde nog een laatste poging om me op de knieën te werpen, zoover was ik zelf dien kant al gevorderd.

Toen greep een stevige vuist mij om den arm, en stijf vastgehouden, bleef ik staan wachten tot de vlaag weer even luwde.

Ik keek op. 't Was ons Hoofd, die me vasthield en nu luide eenige wensken en bevelen schreeuwde tot een troep kinderen, huilend en gillend, machteloos teruggedreven tot 't laatste huis.

O, 't was een tooneel! Langs den dijk kroop een doornatte gestalte naar beneden, onze gymnastiekonderwijzer, die den jongen uit het moeras trok en hem tegen den kant opduwde.

't Was de vierde al, die weg was gewaaid.

En dan aanhoudend boven onze stemmen, boven ons roepen tot de verbijsterde kinderen, 't donderend geweld van den storm, zoo machtig, dat het ons bijna verdoofde.

Telkens als de vlagen even luwden, verlieten enkele kinderen het laatste huis; dan werden ze door een van ons opgevangen, en in een kluitje ging 't dan tot de poort.

Ik greep een kleinen jongen, die over den weg tolde en hield hem vast, tot mijn oogst tot vier kinderen was aangegroeid. Door een muur van water heen bereikten we de school en rolden de kinderen bijna naar binnen. Toen ging ik nog eens terug maar dit keer rolde ik met de kinderen mee, de speelplaats op. Ik was doodmoe en drijfnat. Op de speelplaats keek ik eens rond — en ach wat een verwoesting. De heele tuinmuur der andere zijde, die zoo mooi

in vakken was gebouwd, met gemetselde stutten gesteund en afgemaakt door een hoog ijzeren hek, lag in puin, was neergeworpen in het moeras daarachter.

Volgens berekening was 't gebeurd door de eerste der twee or.tzettende vlagen, door die welke 't kleintje en mij tegen de andere zij van den muur had geworpen.

Ik klom naar boven en keek hier en daar nog uit de trapramen, naar de onderwijzers, die voortgingen troepjes kinderen te brengen van 't laatste huis tot in de poort.

Toen nu eindelijk, ver na negen de bel ging, en we onze plaatsen innamen voor onze zeer onvolledige klassen, had ik een fier woord tot troost voor de afgetobde bibberende kinderen:

„En toch zijn wij sterker geweest dan de storm, nietwaar?”

Die trots kleepte me al heel slecht op dat oogenblik of liever, ik was heel slecht gekleed op een trotsaanval, ik stond in mijn onderrok en over de kacheldeur hing de rest van mijn toilet.

NANNIE VAN WEHL